

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Sp. zn.: **8 As 67/2014**

- Žalobci:**
- Wolfgang Habermann**, nar. 7. 4. 1944
Lubník 59, 563 01 Lanškroun
 - Tomáš Pecina**, nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc
 - Jan Šinágl**, nar. 9. 12. 1952
Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, DS: qqufvh3

Zastoupeni: Tomášem Pecinou
Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc

Žalovaný: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČ: 00025429
Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

Sdělení

žalobců k výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 20. května 2014, č.j. 8 As 67/2014-17,

ve smyslu ustanovení § 8 soudního řádu správního (dále jen „SŘS“)

Elektronicky

Bez příloh

I.

[1] K nadepsané výzvě žalobci soudu sdělují, že **nemají námitek** vůči osobám tvořící designovaný ani zástupčí senát Nejvyššího správního soudu.

[2] V řízení o kasační stížnosti žalobci nejsou zastoupeni advokátem a žádné náklady jim dosud nevznikly, přičemž jejich vznik nepředpokládají ani v dalším průběhu řízení.

[3] Ke kasační stížnosti samotné pokládají žalobci za nezbytné předložit kasačnímu soudu následující repliku:

II.

[4] Úvodem nelze než konstatovat, že přes relativně značnou obsáhlost kasační stížnosti z ní není jednoznačně patrné, co přesně stěžovatel (dále též „**žalovaný**“ nebo „**ministerstvo**“) napadenému rozhodnutí vytýká a o jakou právní argumentaci své stížní body opírá.

[5] Některé části kasační stížnosti jsou formulovány velmi vagně a zdají se být *prima facie* argumentačně neúplnými. Žalobci se proto zaměří zejména na ty stížní body, které ministerstvo dokázalo artikulovat srozumitelně, ponechávající ostatní bez komentáře k úvaze soudu.

III.

[6] Po obsáhlé rekapitulaci žalovaný na str. 6 kasační stížnosti tvrdí, že „*název Sudetoněmecké krajanské sdružení [lze] nesporně vnímat jako ztotožnění s aktivitami v kontextu historických událostí v bývalém Československu po roce 1938, což bylo v odůvodnění rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace tohoto sdružení podrobně dokladováno.*“

[7] Ve svém rozhodnutí k tomu ministerstvo uvedlo: „*Název Sudetoněmecké krajanské sdružení bude sám o sobě vnímán veřejností jako název sdružení, které se ideově ztotožňuje se sudetoněmeckými spolky, které sehrály negativní roli v historii Československé republiky,*“ aniž by konkretisovalo, které „spolky“ má přesně na mysli. Žalobci se dohadují, že by mohlo jít nejspíš o nejvýznamnější politickou stranu v Československu žijících Němců, *Sudetendeutsche Partei (SdP)* Konrada Henleina.

[8] Ze stanov spolku se však nepodává, že by ten ve své činnosti minil na tuto politickou stranu jakkoli navazovat nebo že by její činnost hodnotil pozitivně, a pokud by samotný název *sudetoněmecký* představoval tak zřetelné přihlášení se k této politické straně a jejímu příklonu k nacionálnímu socialismu, bylo by stěžejí pochopitelné, proč státní orgány Spolkové republiky Německo a Rakouské republiky již více než 60 let umožňují na svém území činnost spolkům, jež mají toto adjektivum v názvu (a k nimž se spolek zakládáný žalobci aktivně hlásí, jak vyplývá z čl. 3 odst. 9 stanov).

[9] Jako určité *curiosum* pak působí, jestliže se právě skončených voleb do Evropského parlamentu zúčastnil subjekt s názvem *Komunistická strana Československa*, ačkoli strana nikoli s podobným, ale se zcela identickým názvem byla platný právem, ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, označena za organizaci zločinnou a zavrženíhodnou.

[10] Žalobci chápou, že je-li ředitelem odboru všeobecné správy ministerstva osoba, jež sama byla členem této strany a sama, z vlastní vůle, přísahala věrnost zločinnému a zavrženíhodnému režimu, nemůže se to na rozhodovací praxi ministerstva neodrazit (ostatně členem této lidská práva porušující organizace byl i předseda senátu Nejvyššího správního soudu), není jim však jasné, proč by měli akceptovat krátké spojení mezi adjektivy „sudetoněmecký“ a „nacistický“, není-li takového spojení ani v případě eponymního spolku německého a rakouského.

[11] Žalovaný v tomto smyslu nepředložil ani neoznačil žádné důkazy, a městský soud nepochybil, jestliže tuto úvahu odmítl.

IV.

[12] Uvádí-li stěžovatel dále, že „*název Sudetoněmecké krajanské sdružení z pohledu třetích osob zprostředkovaně představuje i vyjádření cíle, a nejen způsob jeho dosahování, a je tak způsobilý rozněcovat nesnášenlivost z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ,*“ žalobci konstatují, že této argumentaci žalovaného nerozumějí.

[13] Ze stanov jejich spolku se podává, že spolek bude usilovat o nápravu některých křivd, k nimž došlo po skončení druhé světové války, aniž by stanovy jen naznačily, že by při tomto úsilí mělo být postupováno bez respektu k zásadě rovnosti práv všech lidí nebo že by snad měl být kdokoli diskriminován pro svou národnost nebo původ.

[14] Nelze pominout, že to byly naopak orgány Československé republiky, které takto nepřipustně diskriminačním způsobem ke svým občanům v r. 1945 přistoupily, učinivše ty z nich, kteří se nemohli vykázat slovanským původem, občany druhé kategorie a ponechavše je napospas ohavným činům, k nimž v oné době došlo, ba namnoze tyto ukrutnosti samy podněcovaly a ethnickou nenávist k této části obyvatelstva rozdmýchávaly, a bylo to československé Prozatímní Národní shromáždění, jež zákonem č. 115/1946 Sb., o právnosti jednání souvisících s bojem o znovunabytí svobody Čechů a Slováků, tyto zločiny prohlásilo za souladné s právem, a to i tehdy (§ 1 *in fine*), byly-li by jinak podle platných předpisů trestné.

[15] Vinit žalobce z toho, že hodlají „*rozněcovat nesnášenlivost z důvodu popírání rovných práv občanů pro jejich národnost a původ,*“ jeví se ve světle těchto historických souvislostí přinejmenším troufalým a rozhodně naprosto nemístným.

V.

[16] Městský soud žalovanému *obiter dictum* správně připomněl novou úpravu spolkového práva účinnou od 1. ledna 2014, a není jeho vinou, že žalovaný tomuto pokynu neporozuměl.

[17] Podle ustanovení § 3041 odst. 1 občanského zákoníku (dále jen „**ObčZ**“), bylo-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájeno řízení o zápisu právnické osoby do veřejného rejstříku, dokončí se podle dosavadních právních předpisů. Ustanovení § 3041 odst. 1 *in fine* ObčZ k tomu dodává, že odporuje-li zakladatelské právní jednání učiněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadním právním předpisům, považuje se za platné, vyhovuje-li ustanovením tohoto zákona.

[18] To znamená, že řízení je povinno dokončit ministerstvo, avšak při rozhodování zohlední novou hmotněprávní úpravu do té míry, že nesmí odmítnout registraci takového spolku, který by byl podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, nedovolený, avšak podle ObčZ tomu tak již není.

[19] Výklad stěžovatele, že se úprava podle ObčZ v daném řízení neuplatní vůbec, je důsledkem jeho neschopnosti porozumět textu právního předpisu, a není třeba k němu přihlížet, neboť je zjevně nesprávný.

VI.

[20] Fakt, že žalobci podali počátkem letošního roku návrh na zápis spolku s názvem *Sudetoněmecké krajské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, zapsaný spolek*, je v řízení o kasační stížnosti bez významu: jakmile dojde k pravomocné registraci jednoho z těchto dvou spolků, žalobci vezmou druhý návrh, jenž by za těchto okolností již nemohl uspět, zpět. Zatím však ani jedno z řízení k pravomocné registraci spolku nevedlo.

VII.

[21] Tvrdí-li konečně žalovaný, že soud I. stupně měl rozhodnout jiným způsobem, a to buď zamítnutím žaloby nebo zrušením napadeného rozhodnutí s účinky registrace, byli to sami žalobci, kteří nezákonnost kasace rozhodnutí o odmítnutí registrace z důvodu nepřezkoumatelnosti bez účinků registrace namítali, avšak u Nejvyššího správního soudu se nesetkali s pochopením.

[22] Vzhledem k tomu, že žalovaný nepožádal, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek, bude muset tak jako tak v řízení pokračovat a buď spolek registrovat, anebo vydat další rozhodnutí o odmítnutí registrace; k tomu však stěžovatelé poznamenávají, že jak žalovaný správně naznal, pro takové rozhodnutí mu napadený rozsudek neposkytuje argumentační prostor a došlo-li by k tomu přece, podali by na úřední osobu, která by takové – v pořadí již čtvrté – rozhodnutí v rozporu s jasným právním názorem soudu vydala, oznámení pro trestný čin zneužívání pravomoci.

VIII.

Ze všech těchto důvodů je na místě návrh, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného zamítl.

V Praze dne 30. května 2014

Wolfgang Habermann

Tomáš Pecina

Jan Šinágl

